

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Václava Novotného v právní věci žalobkyně: **H. T. S**, zast. advokátem Mgr. Jaroslavem Pleskalem, se sídlem AK Jakubské nám. 2, Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 26. 10. 2004, č. j. 55 Az 65/2004 – 23,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Brně, č. j. 55 Az 65/2004 - 23 ze dne 26. 10. 2004, **se z r u š u j e** a věc **se mu v r a c í** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 2. 2004, č. j. OAM- 299/VL-07-05-2004 nebyl stěžovatelce udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona. č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); současně bylo rozhodnuto, že se na ni nevztahuje překážka vycestování podle § 91 téhož zákona.

Podanou žalobu proti rozhodnutí Krajský soud v Brně odmítl. Proti usnesení krajského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost, ve které nesouhlasí s rozhodnutím soudu, namítá, že soud nedostatečně posoudil skutkový stav věci, je přesvědčena, že splňuje podmínky pro udělení azylu, současně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný v písemném vyjádření popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak usnesení krajského soudu byly

vydány v souladu s právními předpisy. V dalším odkazuje na spisový materiál. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl, resp. pro vady podání odmítl.

Nejvyšší správní soud je dle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné, nebo bylo zatíženo vadou, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné předeslat, že není jeho úkolem znovu komplexně posuzovat otázku, zda stěžovatelce měl či neměl být žalovaným azyl přiznán, nýbrž má posoudit, zda předchozí řízení trpělo vadami spadajícími pod vymezení v § 103 odst. 1 s. ř. s. tvrzenými v kasační stížnosti, popřípadě některými dalšími vadami, k jejichž přezkumu je Nejvyšší správní soud povolán v řízení zahájeném podanou kasační stížností z úřední povinnosti. Úkolem soudu v předmětné věci je tak přezkoumat správnost postupu použitého krajským soudem. Přestože kasační stížnost obsahovala pouze důvody jiné, tedy takové, které směřovaly do meritorního rozhodnutí žalovaného, aniž by stěžovatelka uplatnila důvod dle § 103 odst. e) s. ř. s., svědčící nesprávnosti postupu soudu při odmítnutí žaloby, vzhledem k výše uvedenému, Nejvyšší správní kasační stížností projednal.

Není sporu o tom, že řízení ve správním soudnictví je plně ovládáno zásadou dispoziční a je na žalobci, zda proti rozhodnutí správního orgánu jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, podá žalobu u soudu či nikoliv. Je pouze na žalobci, aby v případě, kdy se bude domáhat ochrany svých práv žalobou u soudu, v této žalobě jasně vymezil, které výroky správního rozhodnutí napadá a v žalobních bodech pak specifikoval, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 s. ř. s.).

V důsledku přísně dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce či žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Pokud žaloba žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z citovaného ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. V souzené věci ze spisového materiálu vyplývá, že žaloba ze dne 11. 3. 2004 obsahovala označení napadeného rozhodnutí, označení účastníků, dále obsahovala uvedení důvodů, pro které považuje rozhodnutí za nezákonné, a to, nedostatečně zjištěný skutkový stav s uvedením porušení cit. ustanovení správního řádu, vytýkala rozhodnutí nedostatek odůvodnění; uvedla tak, i když nikoli pregnantně skutkové i právní důvody, dále uvedla i to, čeho se žalobou domáhá. Nelze proto konstatovat, že náležitosti, k jejichž doplnění byla stěžovatelka vyzvána a které jsou vymezeny v ustanovení § 37 odst. 3 s. ř. s. a v § 71 odst. 1 s. ř. s. podání stěžovatelky neobsahovalo. Byla-li žaloba odůvodněna tím, že rozhodnutí žalovaného nevycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, žalovaný neprovedl šetření nezbytná k objasnění okolností rozhodných pro řádné posouzení věci, přičemž porušil ust. § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu, nelze přisvědčit závěru krajského soudu, že důvody žaloby nebyly uvedeny.

Při shrnutí výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatelka, jakkoli na výzvu soudu neodpověděla, vymezila meze a rozsah přezkumné činnosti soudu již podáním ze dne 11. 3. 2004 způsobem dostačujícím k tomu, aby soud žalobu projednal věcně. Z obsahu podané žaloby, jakož i z obsahu správního spisu, který měl

soud k dispozici je nepochybné, že žaloba byla podána včas, žalobce byl řádně označen, byly zřejmé důvody z nichž je žaloba podána, jakož i to, čeho se domáhá. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že opravný prostředek podaný dne 11. 3. 2004 stěžovatelkou byl projednatelný, bez ohledu na další požadované doplnění a soud mohl napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumat.

Podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu – a ve shodě s konstantní judikaturou Ústavního soudu (viz např. nález sp. zn. II. ÚS 738/2000) - je nutno vycházet především ze skutečnosti, že smyslem procesních podmínek řízení obecně je snížení entropie (neurčitosti) při uplatňování práv, resp. pravomocí, časové omezení stavu nejistoty v právních vztazích a urychlení procesu rozhodování s cílem reálného dosažení zamýšlených cílů. Stanovení těchto podmínek proto musí být provedeno transparentně, srozumitelně a předvídatelným způsobem a nesmí být zejména zneužíváno k tomu, aby v praxi docházelo k denegatio iustitiae (odepření spravedlnosti).

Přezkum Nejvyššího správního soudu v projednávané věci směřoval k otázce, zda intenzita nedostatků stěžovatelčina podání dosáhla té míry, při níž je veřejný zájem na co nejširším přístupu ke spravedlnosti převážen zájmem na efektivním fungování této spravedlnosti, jež je podmíněno také nepřetížeností soudů meritorním přezkoumáváním podání, u nichž například není patrné, proti čemu směřují, tedy z jakého zákonného důvodu se spravedlnosti dovolávají. Při takto nastolené otázce nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než rozhodnout, že ve světle příslušných ustanovení s. ř. s. posuzované podání této intenzity nedosáhlo.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci v souladu s ust. § 56 odst. 2 s. ř. s. přednostně, nerozhodoval již samostatně o přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že usnesení Krajského soudu v Brně, kterým byl dle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnut návrh stěžovatelky, je nezákonné, a proto podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

V novém rozhodnutí rozhodne Krajský soud v Brně i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. července 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu